

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

XXVIII. De Electorum Imperij literis, quibus fatentur Electoralem
dignitatem à Sede Apostolica ad se venisse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

CAPVT XXVIII.

*De Electorum Imperij literis, quibus fatentur
Electoraalem dignitatem à Sede Aposto-
lica ad se venisse.*

RECITANTVR à Baronio Tom. 10. Annaliū Anno Christi DCCCC. XCIV. à Bellarmino lib. 3. de Translatione Imperij & à Nicolao Serario lib. 1. Rerum Mogunt. cap. 26. Calvinista, omisso Bellarmino, in Baronium & Serarium incurrit; vt se hominem festiuum probet, Baronium *Philippinum*, vocat; Serarium, *Loiolanum*; quòd congregationis Oratorij, ex qua Baronius; Philippus Nereus; Societatis autem IESV, ex qua Serarius, Ignatius Loiola Auctor & institutor fuerit.

Thrasontè multa iactat, quomodo hos duos sit prostraturus. Et vbi ad rem ventum est; conuicia vomit; nec aliud agit. Nam quid ad auctoritatem Innocentij in cap. *Venerabilem* reponit? Nihil; nisi calumnias. Nempe *Innocentium*, haud dubiè agrotum, per somnium, in contemplatio suo cerebro imaginatum esse, dignitatē Electoraalem ad certos Germania Principes à Sede Apostolica manasse: hoc ignorasse Gregorium VII. & Hadrianum IV. eius amulum. En solidissimam responsionem; si tamen strenuè calumniari, est solidè respondere. Si quæras ex Calvinista, vnde nouerit hoc fuisse Gregorio VII. & Hadriano IV. ignotum, nil aliud recinet, quam *ita se putare; non enim legi, illis hoc ius notum fuisse*. Egregiè prorsus. Non legitur, Gregorium VII. sciuisse, vnde ius Electorū ad Germanos delatum fuerit; ergo non sciuit. Quis te, Calvinista, hanc argumentandi rationē docuit? Imò ideo

y non

non fit mentio horum Electorū in monumentis Gregorij VII. quia in omnibus controuersis, quas cum Henrico I V. Rege habuit, hoc pro certo semper supposebatur, Imperium, & quæ ad creationem Imperatoris pertinent, à Sede Apostolica ad Germanos venisse; neque Gregorius vnquam Electionem Henrici in Regem Romanorum oppugnauit. De inuestituris Episcoporum, & Electione ac confirmatione Pontificis Romani potissimum contendebatur: imò ipse Henricus Imperatoris dignitatem & nomenclaturam adeo à Sede Apostolica proficisci nouerat; vt nomen Imperatoris prius non vsurparit, quàm à suo Antipapa Guiberto inunctus & coronatus fuisset.

Sed en suffragatorem omni exceptione maiorem, quem nobis dat Calvinista pro suis in Innocentium probris ac contumeliis, Leopoldum Episcopum Bambergensem lib. de veteri zelo Principum Germ. qui dicit; *non legi in antiquis Chronicis ius & potestatem eligendi Regem Romanorum ab Ecclesia ad certos Principes Germania prouenisse; ideo Innocentium hoc asserere, propter recognitionem per aliquem ex Regibus vel Imperatoribus Germanis, vel per Principes Electores ipsi Ecclesia Romana super hoc factam. Auditi: Baroni & Serari, clamat Calvinista, quid iste loquitur? Audiunt vel ex superis sedibus, quo vterque doctissimus scriptor iam feliciter migravit. Audiunt, inquam, sed non vident, quomodo Leopoldus tuis conuiciis suffragetur: Non enim dicit; Innocentium, agrotantem, per somnium in suo contemplatiuo cerebro, hoc finxisse. Nil simile à Leopoldo audiunt; vt nec illud: hanc Imperatoris Eligendi potestatem à Sede Apostolica non fluxisse; sed tantum audiunt dicentem: nihil de hoc legi in antegressis Historiis vel Chronicis. Hinc sequi, Innocen-*

nocentium hoc per recognitionem & confessionem alicuius Regis, Imperatoris vel Principis Electoris cognouisse; qualis recognitio & confessio est instrumentum illud Electorum, de quo Bellarminus, Baronius, Serarius. An hoc est dicere; Innocentium somniasse, vt tu impudenter vociferaris? An hoc est negare, ius Electorum & dignitatem à Sede Apostolica descendisse? Num dicit; hanc rem fuisse inauditam ante Innocentium.

At dicit; non fuisse testatam Historiis vel Chronicis. Num omnes viderat Leopoldus? Num vniuersas legerat? An non ex Archiuis Romanæ Ecclesiæ vel ex traditione, vel ex scriptore, qui hodie non existet, Innocentius hoc discere potuit? Vnde ipsimet Principes qui Innocentio hoc ius recognouere, vt loquitur Leopoldus, id perspectum habuere? Et si Leopoldus Innocentio cōtradiceret, quis non videt, quem potius audire oporteret?

Ad testimonium Clementis V. in Concilio Viennensi respondet Caluinista; eandem esse Clementis rationem, quæ sit Innocentij; nam illum in huius vestigiis pedes suos ponere; hoc est, hac in contemplatio suo cerebro finxisse. Sed nec artis neq; ingenij est calumniari, rusticatim præcipuè, vt iste facit, more suo solens. Quis Pontifici cum generali Concilio aliquid ad Historiam superioris memoriæ spectans affirmanti, nō malit credere; quàm nudiusquintus enato Caluinistæ, qui curius hoc à Sede Apostolica prouenisse inficietur, aliam rationem reddere nequit; quàm inexsaturabile odium, quo in Papas flagrat.

Ad Epistolam Electorum mentitur; eam impetratam per sub & obreptionem, Germanos fuisse Historiarum imperitos nimisq; credulos. Facile potuisse in fraudem induci.

Simile propemodum respōsum dederat Iunius; cuius infulsitatem iam in Defensione Bellarminiana ad caput vltimum lib. 3. de Translat. Imperij castigauimus. Vt Sycophantandi libidinem expleant, non verentur isti ipsos summos Principes iniuriis onerare. Quæso te, adeone ipsi principes Electores, Dux Saxonix, Palatinus Rheni, Marchio Brandeburgensis ignorantes, & à doctis destituti erant; vt ex ignorantia publico instrumento confiterentur, sub Rudolpho Romanorum Rege, se & maiores suos *Electoralement dignitatem* à Sede Apostolica accepisse? Quam dolendum, non extitisse tunc Calvinianum istum vel Illyricum, qui à tanto errore tantos Principes, atque adeo totam Germaniam, liberarent.

Mentitur Calvinista, hanc Principum Electorum confessionem & recognitionē fuisse postea *cassatam & annullatam in comitiis Reinensibus Anno Christi M. CCC. XXXVIII. Epistolâ ad Benedictum Papam inde missâ*; in qua nihil penitus hac de re continetur. Tantum hoc asserunt Principes, se iura Imperij velle defendere. Quis impedit, quo minus impigrè ea contra quo suis inuasores defendant? Num dicere; *se iura Imperij tueri velle*; est dicere; *Ius electorum Imperij à Sede Apostolica non prouenisse?*

Quod præterea aiunt, Eum, qui *eligitur concorditer, vel à maiore parte Principum Electorum, pro Rege Romanorum ab omnibus esse habendum, cumq; nec nominatione, approbatione, confirmatione, consensu, vel auctoritate Sedis Apostolica super administratione bonorum & iurium indigere*, id tanquam in schismate Ludouici Bauari effusum accipi debet: Et quomocunque accipiat, non probat id, quod probandum erat; videlicet, istos Principes reuo-

reuocasse confessionem & recognitionem de iure electorali à Sede Apostolica accepto, quam sub Rudolpho Rege palam fecerunt Imperij electores: aut etiam illam, quam fecit Albertus I. Imperator, Bonifacio Pontifici his verbis. *Recognoscens igitur quod Romanum Imperium per Sedem Apostolicam de Grecis translatum est in persona Magnifici Caroli in Germanos, & quod ius eligendi Romanorum Regem, in Imperatorem postmodum promouendum, certis principibus Ecclesiasticis & secularibus est ab eadem Sede concessum, à qua Reges & Imperatores, qui fuerunt, & erunt pro tempore, recipiunt temporalis gladij potestatem ad vindictam malefactorum, laudem verò bonorum; pia deuotione & sincero corde profiteor, quòd Romanorum Reges in Imperatores postmodum promouendi per Sedem eandem ad hoc potissime & specialiter assumuntur, ut sint sancte Romanæ Ecclesiæ aduocati, Catholica fidei ac eiusdem Ecclesiæ præcipui defensores.*

Adde, quòd isti ipsi, qui ad Benedictum ex Comitibus Reinessibus scripserunt, minimè affirmant, eum qui eligitur, eo ipso absolutum esse Imperatorem; sed Regem Romanorum; & titulum regium absque vilius amplius assensu vsurpare, & Imperium titulo Regis (aut vt hodie vocant, *Electi Imperatoris*) administrare posse.

Petit Serarius, vt Sectarij vel vnum nomenclent, qui neget ius Electorale venisse ad Germanos à Sede Apostolica. Caluianus dat pro vno quinque, *Leopoldum Bambergensem; Georgium Alten secretarium Norimbergensem; Archigrammateum Colonensem; Ioannem Bämлерum, in suis Chronicis Germanicis; Et Marsilium Patauinum.* Sed primus hoc non dicit, vt vidimus. Marsilius Schismaticus & Hæreticus est. Tres alij sunt obscurissimi;

mi; neque dicunt, quod illis iste affingit: vt fatebitur, quisquis eorum verba perpenderit & expenderit. Et tamen Calvinista, thraſonicè, *vide, inquit, Serari, quàm daſpſiter munificus ſim; pro vno teſte, quem ſtagitaſti, en tibi quing.* Quorum vnus duntaxat, & quem Serarius non magis poſtulabat, quàm Illyricum, illud dicit, quod tu dictum velles.

Obſeruetur autem impoſtura Calvinista in literis Ludouici Palatini Electoris admiſſa. Nam titulum ita proponit. *Ludouicus Dei gratia Comes Palatinus Rheni, Dux Bauaria, Ioannes & Adalbertus Duces Saxonia, Otto Marchio Brandeburgensis vniuerſis praſentem paginam inſpecturis ſalutem in Auctore ſalutis.* Non enim eaſdem ſimul ſcripſerunt litteras, ſed ſinguli ſingulas, quamuis eodem propemodum verborum tenore, vt teſtatur Baronius Anno DCCCC. XCVI. qui harum Episto-larum exemplaria vidit & legit. Solus ergo Ludouicus ſcripſit ſuas. Solus Otho ſuas. Soli Ioannes & Adalbertus ſuas, diuiſim ſcripſerunt, inquam, non coniunctim; Et tamen Episto-las diuerſas conflat iſte in ſuo Calviniano conflatario in vnam.

CAPVT XXIX.

De Confessione Augustana.

R I D I C V L V M factum; Etiam Augustanam Confessionem Constitutionibus Imperialibus Calvinista intexuit; Et quidem primigeniam illam, vt profiteretur, non quam poſtea Philippus iterum iterumque recoxit ac reconcinnavit. Non inquiram an nobis det verba loco intactæ illius Confessionis inuictiſſimo Imp. Carolo V. oblatæ.
Creda-